

Ginette har sine ideer: - Jeg elsker smatværk

Af Malene Sørensen
Foto: Preben Hupfeld

- Så må læserne selv bestemme, om det er uhyret til venstre eller til højre. Det må du gerne skrive. Det synes jeg kunne være sjovt, griner Ginette Wien larmende, da hun til ære for fotografen henter stuehyret med sine to hoveder ned fra skabet i stuen.

Med et bredt grin stiller keramikeren og billedkunstneren sig an flankeret af terrassens kunstfærdige krukker, sit første egentlige fabeldyr i ler og et mildt smil fra ægtefællen Allan Skovsgaard Wien.

De fantasifulde skulpturer er blandt de få egne kunstværker, Ginette har stående i sit hjem. Men på gallerier, museer, og biblioteker spreder den 41-årige kvinde gladelig sin kunst, der de seneste år er blevet udvidet godt med alskens fabeldyr. Siden 1994 har de nemlig nærmest stået i kø for at komme ud af hendes hoved. Keramikeren plejer at sige, at en stu-

dietur til Kina var udløseren.

- Men jeg startede nok lidt før, siger hun med henvisning til, at stuehyret allerede stod vagt, da hun med et stipendium i ryggen forlod sin lejlighed hos søstrene ved Vor Frue Kirke i Århus for i 30 dage at studere kinesiske fabeldyr.

Opholdet åbnede en helt ny fabelverden for kunstneren.

- De har altså mange underlige dyr i Kina, og det er ikke kun tumpede drager, siger Ginette stadig fascineret af de uendeligt mange væsener, som mageligt kunne udgøre et helt livs studier.

Langsomt åbnede den kreative kvinde øjnene for, at her havde hun noget unikt.

Jeg har altid haft mange fabeldyr i hovedet, men det, troede jeg, var noget alle mennesker havde. Så det var en mærkelig oplevelse, da jeg opdagede, at her havde jeg noget unikt, siger hun og funderer:

- Og det var på samme måde med mine titler.

"Untitled" er ganske enkelt for nemt og for kort for Ginettes kunstværker. I stedet fortæller hendes titler små finurlige historier i sig selv.

- Jeg har altid været meget sproglig og leget med ordene, og når jeg tænker tilbage på min skole- og gymnasietid, tror jeg nok, at de andre var trætte af mine underlige rim og remser.

- Jeg var typen, der kunne sige de mest åndssvage Otto Leisner-ting. Det var jeg virkelig, griner hun af minderne.

Titlen "Det erotiske bæltedyr med paraden-tose" er derfor mere typisk for Ginette. En lille historie parret med en skulptur, der rummer en kærlig karikatur af et menneske eller en type.

- Jeg forsøger at få mine fabeldyr til at ligne bestemte typer. en karikatur, hvor der bliver gjort lidt grin, men på en venlig måde, forklarer hun.

- Men "Det erotiske bæltedyr med paraden-tose, sådan en har jeg

nu aldrig mødt, ler hun smørret og hvirvler ind på kontoret, hvor hendes ægtemand lader sig forstyrre et øjeblik.

Gemt godt af vejen i skufferne har Ginette nemlig også små hæfter med egentlige vrøvlevers liggende.

- Bjørneskræk, tjørnehæk, mørnet sæk, børnecheck, remser hun vrøvlet op, mens smilebåndet trækker, og de banale hjerte-smerte rim er fejlet af bordet.

For at vrøvleversene er gode nok til Ginette, skal rimene være uventede og give en oplevelse. Kladdehæftet er derfor spækket med tilløb, enkelte rim og egentlige vers i en skøn forening. Samlet på de mærkeligste tider og steder og oftest i feriensituationer, hvor en tog- eller bustur på flere timer giver den fornødne ro og rytme. Da dum, da dum.

Men udgivet er de ikke.

- Jeg er så autoritetstro. Jeg har altid følt, at andre også vidste, hvad jeg vidste. Det er nok noget, jeg ikke har fun-

det ud af, og så må jeg hellere gemme dem væk, forklarer hun sine betænkeligheder.

- Men når jeg så op-dager, hvad der laves af sjove ting i dag, tænker jeg, hvor er du dum, du skulle faktisk have prøvet, siger Ginette og husker, hvordan hun for længe siden led de samme kvaler med sine billeder.

- Men jeg er jo uddannet keramikker fra Kolding Kunsthåndværkerskole – det står på et stykke papir. Det står ikke på et papir, at jeg kan lave billeder eller skrive vers, siger hun prøvende, inden hun står fast.

- Men jeg tror faktisk, at alle mennesker har noget, som for dem er unikt, og når man finder det, så har man fundet sin rette hylde. Og det er jo det man skal.

Ginettes hylde rummer i dag billeder, udsmykninger, skulpturer og vers.

Men hyldeknægten har hun hele tiden fundet i sin undervisning.

- Da jeg blev færdig for 17 år siden, havde jeg nogle helt klare ideer om, at jeg ville lave udsmykninger og undervise. De andre grinede godt nok lidt af det, for så var jeg da godt nok sunket dybt. Dengang var det ikke så fint at undervise, smiler hun og konstaterer.

- Men nu er det mere acceptabelt, og det er i hvert fald finere end ikke at lave noget.

Samtidig giver undervisningen en uundværlig kontaktflade til alle mulige mennesker. Og kon-

takt til omverdenen er vigtig både når det angår salg, inspiration og psyken.

- Ellers risikerer man at lukke sig inde på værkstedet med sin egen underlighed, mener Ginette og indrømmer lunt, at det også er godt for selvtiliden.

- Hvis man går og bliver ensom i sit fag, kan man nemt komme til at tænke på, hvad var det nu lige, man kunne, som skulle være så unikt. Når man så står med en kursist og tænker, hvordan er det da hendes hænder sidder, eller hvorfor gør hun sådan, så ved man pludselig, at man kan noget særligt, siger kunstneren, der trods forbigående tvivl sjældent løber tør for ideer.

- Jeg har altid nogle på lager og i øjeblikket ligger de i bunker i hovedet, siger hun med henvisning til, at efterårets kalender er fyldt godt ud med undervisning og udstillinger. Så den produktive værk-stedstid er en sjælden gave.

- Men for mig handler det om at få en figur frem. Jeg har en enorm trang til at se, hvad der sker med formen, og kan jeg få en anden til at lave figuren, så er det fint. Så undgår jeg også at få beskidte hænder, siger hun og lader med et smil forstå, at kombinationen mellem at skabe og undervise nu en gang passer hende bedst.

- Jeg har stor kærlighed til smatværk, erklærer hun og forklarer dermed også, hvorfor familiens hovedrystende for-

maninger prellede af, da hun for 20 år siden fulgte barnedrømmen og valgte kunstvejen.

- Det var noget at det mest åndssvage jeg kunne gøre, erindrer hun deres reaktioner og efterligner med høj stemme og et grin:

- Ja så har du da selv bedt om at få det svært...